Idealul suprem

On Ianuarie 05, 2010

Întărește-le oamenilor sentimentul apartenenței la echipă, cultivându-le credința în virtuțile pe care le apreciezi cel mai mult.

Ziua era pe sfârșite. Împăratul, înconjurat de garda personală, se apropie de unul dintre cei mai buni războinici ai săi. Acesta dăduse greș în misiunea ce îi fusese încredințată. Era în genunchi. Ştia ce-l aștepta.

- În ziua când te-am numit comandant am avut încredere că nu mă vei dezamăgi. Ai pierdut bătălia. Aproape două mii de samurai au murit. Te temi de moarte?

Războinicul refuză să-și privească stăpânul în ochi. Aruncă o privire într-o parte, apoi plecă ochii în pământ. Lăsă să treacă un timp înainte de a răspunde. Îi era rușine că a căzut în dizgrație. Se simțea izolat, inutil, iar aceasta era pentru dânsul o adâncă, chinuitoare umilință. Se învinuia în gând pentru lipsa de pricepere de care dăduse dovadă și nu regreta că trebuia să moară.

- Nu, stăpâne. Sunt samurai. Sunt onorat că te-am slujit. Mi-am făcut datoria cât am putut de bine, dar am dat greș. Merit să mor.

Împăratul își scoase sabia. Se credea că sabia lui era cea mai ageră din lume iar tehnica lui inegalabilă. Fusese în multe bătălii și nu pierduse niciuna. Era un războinic fără cusur.

- Poți muri repede sau încet !

Un tremur profund, invizibil îl cuprinsese pe samuraiul condamnat la moarte. Dar nu-și pierdu curajul. Nu voia să se târguiască pentru viața lui. Îl consola gândul că va fi omorât cu o lovitură rapidă de sabie. Nu mai avea nimic de spus. Avea puterea sufletească să tacă, să-și tăinuiască înfrângerea. Aștepta cu capul plecat pedeapsa. Nu putea fi cruțat de această grea încercare.

- Te voi ucide cat voi putea de repede !

În secunda următoare, sabia lovi fulgerător și decisiv. Inevitabilul s-a întâmplat. Cel care a greșit a plătit prețul maxim.

Leadership: Poți suporta rușinea înfrângerii făcând apel la un ideal care poate lua, după împrejurări, înfățișarea unei inevitabile lupte cu miza înaltă a unui deznodământ care îți poate păstra intactă valoarea?

Cel mai cumplit chin pentru un om ambițios, cum era samuraiul, era acela de a trăi cu regretul ca și-a dezamăgit stăpânul, cu rușinea că nu s-a ridicat la nivelul așteptărilor lui. El s-a antrenat încă de mic pentru a nu face greșeli. Din clipa în care se trezea se dedica perfecționării a ceea ce făcea. Nu a trăit niciodată cu teamă, gândindu-se la răul care i s-ar putea întâmpla. Pentru el viața putea deveni suportabilă atâta vreme cât slujea, altfel n-ar fi avut niciun sens. A jurat pe sabie să-l apere pe împărat și să îi fie supus până la capăt. De fapt asta și înseamnă să fii "samurai", să servești, până la ultima suflare.

În secolul 16, vestitul strateg militar Daidoji Yuzan scria în tratatul de etică „Budo Shoshin Shu": *„Înainte de toate, un samurai trebuie să-și amintească, zi și noapte, că trebuie să moară."*

Un samurai nu trebuia să râvnească la bogății sau la celebritate. Unica lui menire era să-și servească cât mai bine stăpânul. Propria lui viață era garanția că își va face datoria până la ultima suflare. Dacă se întâmpla să dea greș în misiunea lui, atunci era sortit pieirii. Iar dacă se întâmpla să moară, atunci murea bucuros că și-a slujit stăpânul.

Un singur ideal poate lua, după împrejurări, înfățișarea unei inevitabile lupte cu miza înaltă a unui deznodământ care îți poate păstra intactă valoarea: acela de a servi unui scop care ia forma unei misiuni în conformitate cu caracterul îndatoririi față de un stăpân care se comportă ca un Dumnezeu.

Leadership: Poți să te evidențiezi printr-o reflectare a experienței de a fi un tot unitar și într-o strânsă uniune cu eroul pe care îl reprezinți într-un deznodământ care aduce izbânda unei conștiințe înalte?

În zilele noastre nu mai există samurai în adevăratul sens al cuvântului, dar au rămas nenumărate povești despre ei. Din care avem multe lucruri de învățat. Cum ar fi, de exemplu, să dăm dovadă de atașament față de prieteni, față de familie, față de superiorii noștri, față de instituția în care activăm, față de comunitatea în care trăim. A fi loial și a conlucra pentru atingerea scopurilor propuse ne întărește sentimentul apartenenței la grup.

Spre deosebire de devotamentul unui samurai față de stăpânul său, la ora actuală noțiunea de devotament se referă nu atât la atașamentul față de șef, cât la atașamentul față de colectivul de muncă și finalizarea optimă a scopurilor urmărite.

Mulți oameni n-au încercat niciodată un atașament adânc față de cineva. Ei nu știu cum este să ajuți pe alții, nu sunt hotărâți, le lipsește spiritul de camaraderie și de recunoștință. Tot mai mulți sunt cei care doresc să conducă, să fie în centrul atenției. Şi urăsc orice fel de constrângere. Încearcă să sară peste anumite etape foarte importante, fără de care este imposibilă ascensiunea până în vârf.

Eu cred că fiecare trebuie mai întâi să învețe să se integreze corespunzător într-un colectiv, să învețe să conlucreze și să fie performant, abia apoi să aspire la o avansare în ierarhia profesională. Numai conduși de nevoia de a aparține unui colectiv oamenii vor învăța să-și respecte angajamentele.

Un lider destoinic promovează dezvoltarea relațiilor de camaraderie și-i încurajează pe oameni să conlucreze eficient. Cea mai prețioasă dintre toate însușirile oamenilor pe care îi conduce trebuind să fie numaidecât fidelitatea. Să-i fie credincioși și să-i inspire încredere, dând dovadă de curaj în orice situație, sub niciun chip să nu-l trădeze sau să se îndepărteze de el.

O conștiință înaltă se manifestă prin consolidarea atașamentului față de un trecut care își păstrează prestigiul, dar are ca miză demonstrarea atașamentului față de o filozofie care se sprijină pe latura spirituală, pe revelația unei izbăviri sacrificiale.

Idealul suprem al unui lider este să conducă o echipă formată din oameni capabili, care să facă față oricărei situații, ambițioși, competenți, responsabili, loiali și foarte devotați.

Din păcate idealul suprem este foarte greu de realizat deoarece între oameni, chiar excelenți profesioniști, relațiile se dezvoltă in timp, ca și sentimentele, și se bazează pe o cunoaștere îndelungată. Un bun lider ar trebui să fie liantul într-o echipă pentru ca aceasta să fie cât mai bună.

Chiar dacă nu mai există samurai și educația corespunzătoare unui samurai, și chiar dacă este foarte greu de realizat, întotdeauna un lider va nădăjdui să aibă de partea lui oameni plini de devotament care să-l ajute să-și atingă țelurile propuse în beneficiul tuturor. Acesta este idealul suprem.

Întărește-le oamenilor sentimentul apartenenței la echipă, cultivându-le credința în virtuțile pe care le apreciezi cel mai mult. Virtuți precum loialitatea, onoarea, răbdarea, disciplina, politețea și curajul - pentru atingerea scopului propus.

Source: https://neculaifantanaru.com/idealul-suprem.html